

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Poloni, Societatis Jesu,
Praelectionum Theologicarvm Tomus**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Punctum Difficultatis 1. Examinantur rationes, & probatur conclusio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82973)

VERBUM; quia accidentia non retinent substantiam propriam, sed perdunt eam substantiam creatam, quam deberent habere; scilicet substantiam creatam humanitatis: per quam suo modo deberent subsistere; atque ideo VERBUM supplet totum, quod substantia creata deberet tribuere iis accidentibus.

RESPONDERI potest. Majorem argumenti veram esse de assumptis immediate, non de assumptis immediate: quia assumptio mediata est assumptio naturæ, cujus pars est, quod taliter assumitur. Rursus, sub qua formalitate, dici possunt assumi accidentia, & carere propria substantiâ; sub eadem formalitate dici potest, carere ultimâ substantiâ sanguinem: quia scilicet caret substantiâ natura, cujus est ille sanguis.

INSTAT 4. Amicus. Unionem mediatam habebant etiam lachrymæ & sudor; cum tamen Pontifex infinitatē pretii, soli sanguini tribuat.

RESPONDETUR. Hanc impugnationem non convincere: nam non est dubium, nos redemptos esse, etiam merâ oblatione Christi, redemptos item esse corpore Christi, & tamen hæc non nominantur à Papa. Non ergo, ex eo quia non nominantur aliqua, non possunt habere rationem redemptionis. Et certè, in principiis Amici, non est dubium, quod si Christus unam guttam lacrymæ pro peccatis nostris obtulisset, redemisset nos; & sicut Propheta dicit, *livore ejus sanati sumus*; sic dici posset: lachrymâ ejus sanati sumus. Tribuitur itaque soli sanguini redemptio, quia scilicet aliis modis redimendi non meminit hoc loco: sed non soli, quasi aliud nihil nos redemerit.

INSTAT 5. Idem. Ex hac Responsione sequitur, non eodem modo, ex vi consecrationis, fore VERBUM per concomitantiam sub speciebus vini, ac est sub speciebus panis; quia sub speciebus panis, est immediate concomitantia corporis, à VERBO immediate supposita: sub speciebus autem vini, solum est mediata concomitantia corporis; consequenter, si in triduo perfecta fuisset consecratio, nullo modo adfuisset VERBUM sub speciebus vini: quia, cum in triduo, totus sanguis fuisset separatus à corpore, non potuisset VERBUM adesse, sub speciebus vini, per concomitantiam corporis.

RESPONDETUR imptimis. Tridentinum, quod clarius concomitantiam istam explicat, non dicit, æquè immediate, ex vi consecrationis calicis, poni per concomitantiam VERBUM, atque ex vi consecrationis panis: attentâ ergo auctoritate, non convincit impugnatio. Rursus dici posset, æquè immediate, quoad substantiam, poni ex vi concomitantia VERBUM sub speciebus vini, quia per concomitantiam ponitur corpus, cui unitum est immediate VERBUM: licet non æquè immediate, quoad modum ponendi; quia directè vi consecrationis

calicis ponitur sanguis, per solam autem concomitantiam corpus, cui unitum immediate VERBUM. Quid autem factum fuisset, si in triduo consecratus fuisset calix, nulla specialis est difficultas, quæ oppositam sententiam non premat. Quid si tunc per concomitantiam poni debuisset corpus Christi, cui immediate unitur VERBUM; non propter naturalem unionem quæ tunc esset: sed propter unionem naturalem illam, qualis fuit, dum potestas consecrandi data est: & vi cujus potestatis, illa fuisset consecratio, quæ potestas in hoc fuit, ut vi illius consecrationis, etiam corpus poni deberet tale, quale tunc fuit: & quale exigebat esse, nisi impediretur, hoc est, cum dotibus gloriosis. Vide ad hoc propositum Lugonem, qui n. 47. sic inquit: In triduo mortis Christi, si poterat consecrari, deberet utique poni illud corpus, cum quo mortuus fuerat; quia de illo, & non alio, verum erat dicere: *Hoc est corpus meum*: hæc enim verba significant corpus illud, quod nunc habet, & quod ultimò habuit, cum vixit. Quam doctrinam in præsens applicando, dico: quod, si in triduo mortis poterat consecrari, deberet utique poni ille sanguis, cum quo mortuus fuerat, adeoque dicens connexionem cum corpore; hinc adhuc, ille sanguis bibentibus, foret vita æterna.

Punctum Difficultatis 2.

Examinantur rationes, & probatur Conclusio.

PROBARI solet 2. rationibus.

RATIO 1. est, quæ utitur Lugo. Sanguis est pars humanitatis assumptæ à VERBO: quia autem assumitur natura, assumi debent ejus partes, cum totum, nihil aliud sit, nisi partes omnes simul sumptæ; Ergo VERBUM assumens immediate sanguinem, qui est pars naturæ humanæ. Quod autem sanguis sit pars naturæ humanæ, probatur. Tum quia Aristoteles lib. 3. Histor. animalium, inter partes recenset sanguinem. Idem habet 7. physicorum tex. 11. & 12. Quando autem id negat, 2. de partu animalium c. 10. intelligendus est, in sensu formali, quod non sit pars animalis quæ animal est, eò quod sanguis non animetur. Tum quia Trident. Sess. 13. c. 3. docet, per naturalem concomitantiam sub speciebus panis, esse sanguinem, & animam, & sub speciebus vini corpus & animam. Vi, inquit, naturalis connexionis & concomitantia, quæ partes Christi Domini copulantur; ubi sanguis apertè dicitur pars. Tum quia, si sanguis Christi non est pars Christi, Christus non esset filius Beatissimæ: nam ad rationem filiationis, requiritur origo viventis à vivente: hoc est, ut substantia generantis maneat in genito: cum ergo Christus, ex sanguine Beatissi-

mæ pu-

mae purissimo, carnem sumpserit, fatendum erit, sanguinem illum, partem fuisse intrinsecam suae matris, & si non esset pars, non esset Christus genitus ex matre, tanquam à principio conjuncto.

RESPONDERI potest, quòd sanguis sit pars humanitatis, non essentialiter, tanquam materia & forma constituens hominem, sed nonnisi integraliter: porrò assumens immediate totum, debet assumere partes ejus immediate, essentialis, & quæ sunt tanquam actus illius substantialis, & potentia; sed non est necesse immediate assumi partes integrales. Et certe implicat contradictionem, assumi hominem, & non assumi corpus & animam: non implicat tamen contradictionem, assumi hominem, & non assumi sanguinem: Ergo apparet, quòd ex eo, quia assumptus est homo immediate, non est licitum argumentari, assumptum esse immediate sanguinem. Aristotelis autoritas non plus probat, quàm sanguinem esse partem integram: non quidem integram, quæ sit tanquam ornatus, vel pars aliqua excrementitia, ut saliva, vel sudor: sed ut pars ad vitalitatis actus exercendos subordinata: adeoque in hoc genere rationem integrantis potiori jure exercens. Nec plus vult Tridentinum, ut ex verbis illius constet. Quòd autem indiscriminatim meminerit corporis & sanguinis: Ratio est, institutio Christi: qui sub alia specie Eucharistiæ, non voluit esse directe animam; sicut sub panis speciebus, voluit esse directe corpus, quod est alia compars essentialis constitutiva hominis; sed tantum voluit poni directe, sub una specie corpus, sub alia sanguinem: hinc fit, ut attentà institutione, æque agat de corpore, ac de sanguine. Ad salvandam etiam maternitatem Virginis sufficit, quòd sanguis ex illa acceptus, sit pars illius integralis: & per hoc salvatur maternitas ejus, quia salvatur ratio conjuncti principii; maternitas autem Dei salvatur, quia ille sanguis in corpus transiit, quod immediate terminatur personà VERBI.

RATIO 2. est Amici. Quia aliàs foret aliqua hypostasis in Christo creata, quod est contra Concilia. Sequela probatur, quia sanguis est natura substantialis, ergo habet suam hypostasim: Ergo nisi immediate fuisset unitus VERBO, subsisteret in propria hypostasi.

RESPONDERI potest, in Christo nullam esse substantiam puram, essentialem, quæ sit in re homo: quia & nulla est in Christo subsistentia humana. Sed non dicunt Concilia, non esse in Christo subsistentiam, quæ non sit humana; subsistentia autem sanguinis, non est subsistentia humana, sed subsistentia alicujus, quod est hominis. Et sicut phlegma excrementitium non est assumptum, & tamen non erat accedens; nec inde sequitur, in Christo esse personam crea-

tam; sic idem, etiam de sanguine, dici poterit.

RATIO 3. ejusdem Amici. Sanguis est pars integrans naturam humanam; sed VERBUM assumpsit naturam humanam, integram & perfectam: Ergo cum ea assumpsit omnes partes, quæ illam substantialiter perficiunt, & integrant.

RESPONDETUR. VERBUM assumpsisse naturam humanam immediate, nonnisi secundum ea, quibus essentialiter, tanquam partibus componentibus, perficitur: sed nego, assumpsisse immediate quoad omnia, scilicet etiam ea, quibus non componitur, tanquam partibus substantialibus. *Nihilominus*

PROBATUR sic 3. Conclusio. Immediate assumptum est corpus, ergo & sanguis. Probatur consequentia; quia de assumptione corporis, & de assumptione sanguinis, æqualiter loquuntur Patres: Ergo dicta illorum simpliciter sunt accipienda, nisi aliquid obstat: nihil autem obstat, ut patebit solutione arguerum. Antecedens probatur citatâ authoritatâ Cyrilli, & ejusdem epistolâ 8. ad Nestorium: *VERBUM*, inquit, *factum esse carnem, nihil est aliud, quàm, quòd in carne & sanguine nobis communicavit.* Nazianzen. Orat. 50. *VERBUM*, inquit, *verè caro factum est, quia assumpsit corpus, ex carne, ossibus, & sanguine constans.*

CONFIRMATUR. Vera est hæc propositio: sanguis est assumptus; ergo falsa est hæc: sanguis non est assumptus. Sed si mediatè tantum fuisset assumptus sanguis, vera fuisset hæc propositio: sanguis non est assumptus: Ergo immediate, & non mediatè assumptus est. Antecedens primum probatur, autoritatibus supra allatis. Subsumpti autem antecedens probatur. Quòd habet subsistentiam propriam, de eo verum est dicere, non est assumptum; sed si mediatè tantum assumptus fuisset sanguis, habuisset propriam subsistentiam: Ergo si mediatè fuisset assumptus sanguis, verum esset de eo dicere: non est assumptus. Major probatur. Tum quia communiter docetur, non posse fieri assumptionem, stante personâ. Tum quia, assumptio, quâ talis, dicit suppletivum alicujus substantialis, quod tunc non esset, naturâ & personâ creatâ simul stante. Minor etiam probatur. Sanguis est substantia completa: Ergo illi convenit propria subsistentia: Ergo illam habuit. Et si asseris, sine ulla subsistentia mansisse, id sine fundamento dicis: & aliquid impossibile in nostris principiis, ut dictum in Metaphysica. Et certè, quia actiones non sunt immediate assumptæ, vera est hæc propositio: Actio non terminatur à Persona VERBI, non est assumpta à Persona VERBI, sed est tantum actio assumptæ naturæ.

DIFFL.